

TÂM SỰ CỦA MỘT THƯƠNG PHÉ BINH VNCH NHÂN NGÀY 30 THÁNG TƯ ĐEN

Kính gửi: ANH HIẾU ĐOÀN,

Trước tiên em xin gửi lời kính thăm anh được dồi dào sức khỏe và bình an. Dưới đây em có hí hoáy mấy dòng kính gửi anh đọc chơi và suy ngẫm về chặng cuối của những cuộc đời mà giờ đây hình hài của họ chỉ còn là một nửa....

Tôi viết lên đây những dòng chữ ghi lại một khoảng đời mà theo tôi ngoài chuyện thời cuộc, có lẽ một phần cũng do định số, sự nghiệt ngã của thời chiến đã biến tôi thành một phế nhân, để rồi con sông dữ cuộc đời đã nuốt chửng tương lai và mọi thứ. Dòng thời gian cứ trôi, mới đó mà đã gần 40 năm, sau khi tàn cuộc chiến, cái chuyến xe thời gian ấy đủ để chở trọn một kiếp người từ lúc trưởng thành đến nơi bến bờ hạnh phúc, vậy mà cùng một chuyến xe ấy có rất nhiều số phận bị dẫn dốc bởi những ổ gà ổ voi của cuộc sống, họ là ai? Đang ở đâu? Và làm gì để được tồn tại trong cuộc sống? Khi mà giờ đây hình hài của họ chỉ còn là một nửa.

NĂM 17 tuổi, tôi rời khỏi ghé nhà trường, đang ngơ ngác trước ngưỡng cửa cuộc đời, ngơ ngệt chưa dám bước chân qua, một hôm nhân ngày giỗ ông nội, tình cờ gặp được người anh chú bác đến dự, nhìn bộ đồ bông anh ấy mặc trên người mà lòng tôi tràn đầy mơ ước, vậy là vài hôm sau tôi đi vào quân đội cùng với cái ước mơ đó, thú thật lúc ấy tôi chưa biết cái gì là yêu nước, quê hương gì cả, đơn giản là khoái cái màu áo hoa rừng ấy thôi, và tôi đã toại nguyện.

Sau 14 tuần lặn lội ở trung tâm huấn luyện DỤC MỸ, và nhớ nhất là khi mà huấn luyện viên bắt cả đại đội phải bông súng chạy bộ hằng giờ trên những con đường ọt ọt sinh lầy mà tai văng vẳng nghe tiếng sừa lời bài ca của một thằng nào đó đang chạy hí hục trong hàng quân “TA BIẾT ĐỘNG QUÂN ĂN TOÀN CÁ CHIÊN, HÍT ĐẤT LIÊN MIÊN CHẠY BỘ NHƯ ĐIÊN”, rồi thỉnh thoảng lại nghe có tiếng lồn cồn của nón sắt bị rút vì một thằng nào đó đang chạy mà ngủ gục, nói đến ngủ thì khỏi chê, nhớ có một lần học bài vượt sông, khi đã đến bãi tập, trải poncho, gói xong đồ đạc, khi ra khỏi bờ chừng 3 mét thì mạnh em nào nẩy ngủ, vậy mà một lát cũng đến được bờ bên kia mới là ghê chớ. Ôi những kỷ niệm đã mịt mờ trong ký ức, nhưng vẫn còn thấm thía đeo mang, in đậm nơi tiềm thức....

Rồi cuối cùng thì cái lò luyện thép ấy cũng làm xong cái công việc của mình sau khi đã cho chúng tôi nếm được cái mùi của nắng Ninh Hòa và những cơn mưa xối xả đầu mùa của núi rừng DỤC MỸ, sau buổi lễ mãn khóa 252 BĐQ/1971, tôi đã trở thành một người lính BIỆT ĐỘNG QUÂN của QLVNCH.

Lúc này tôi được bổ sung quân số về Tiểu đoàn 73 biệt động quân/bp [Biên phòng] và đồn trú tại căn cứ THIÊN NGÔN, Tây ninh, hướng biên giới Sa mát, vào giữa năm 1972, tình hình chiến sự nóng bỏng, đơn vị được lệnh triệt thoái [khỏi] căn cứ để tiếp ứng cho đơn vị bạn, sau một thời gian băng rừng lội suối đi qua những địa danh như: CHỖN THÀNH, BÀU BÀNG, theo quốc lộ 13 đến AN LỘC, BÌNH LONG “lúc này an lộc chỉ còn là đồng cạch vụn” rồi sau đó trực thăng bốc về ĐỒNG XOÀI và theo hướng BÙ NA tiến về PHƯỚC LONG của vùng rừng núi BÀ RÁ. <1974> Cuối cùng bước chân tôi đã dừng lại ở căn cứ LAI KHÊ khi mà những giọt máu đã ướt đầm cả bộ đồ bông mơ ước và từng mảnh thịt xương của chính mình bị văng tung tóe sau loạt pháo kích.

Sau năm 75, tôi trở về với cuộc sống hiện tại nhưng không còn nữa những ước mơ mà chỉ biết đếm từng tháng ngày vô vọng, có lẽ từ đây hai chữ định số mới bắt đầu có ý nghĩa, nói vậy là định số đã an bài rồi sao? An bài cho chính cuộc đời tôi? Hay còn cho số phận nào khác? Và những số phận đã được an bài ấy giờ đây đang tồn tại trong khoắc khoải đau thương của cuộc sống sặc mùi TIỀN, GẠO, ÁO CƠM.

Tôi chỉ là một phàm nhân tục tử, cho dù có bị mất đi vài mảnh xương vụn của hình hài nhưng thân ý cảm xúc thì vẫn còn đó, nên mỗi khi bắt gặp những cảnh đời khốn khổ vì thương phé và để tìm kế sinh nhai, dù mất đi đôi chân tới háng vẫn phải lăn lóc truoọc công chùa, hoặc mù cả đôi mắt mà còn ngồi bên công chợ, có những anh nằm liệt một chỗ trên giường mà đếm thời gian bằng đôi mắt ngậy ngô, còn, còn nhiều lắm... tất cả họ đều có một quá khứ thật hào hùng, nhưng hiện tại thì chua xót quá, cũng may là ông trời còn ban phát cho được một món quà nhỏ đó là “tình chiến hữu”, anh em TPB rất là thương nhau, không phân biệt binh chủng hay tuổi đời, những người mang thương tích nhẹ hơn thì chia sẻ đùm bọc người nguy khốn để gọi là “thằng què dẫn thằng đui”, nhưng xét cho cùng, dù thương tích có nặng nhẹ thế nào thì sự tồn tại của những số phận ấy trên cõi đời này cũng chỉ là ngọn đèn trước gió.

Những lời tự sự trên đây như tiếng kêu yếu ớt của một cánh chim trong buổi hoàng hôn vừa tắt nắng mà chặng đường phía trước thì vẫn còn xa xăm diệu vợi.

Cách đây không lâu, tôi có đọc một bài viết của tác giả VỊT QUÈ nói về tấm lòng cao cả của một vị ân nhân ở Úc, bà chị này đã vào độ thất thập lai hy, sức khỏe giờ đây không còn tráng kiện nữa, vậy mà chị ấy như một đấng bề tát tay cầm nhánh dương liễu vẫy nước cam lộ để phổ độ chúng sinh, dù hiện giờ chị đang ở rất xa tận phía bên kia bờ đại dương xa thẳm, nhưng hình như tất cả những nỗi thống khổ của từng số phận què cụt thương tích của những thằng em ở quê nhà, chị đều biết cả, và để xoa dịu bớt đi phần nào những nỗi đau ấy, chị đã làm tất cả những gì có thể, thậm chí phải lặn lội đi xin xỏ từng người bất kỳ quen hay lạ, rồi khi đã chắt mót được năm ba chục gì đó chị liền gửi về quê nhà giúp cho một hoàn cảnh đang nguy cấp nhất, cái công việc nghĩa tình ấy như một chuỗi trình không bao giờ bị gián đoạn. nhưng than ôi cái đôi cánh chim gầy gò ấy dù có bay đi ngàn dặm để tìm mỗi hình như cũng không đáp ứng nổi cho cả bầy chim đông đảo đang há miệng kêu réo um sùm.

Có thể nói, những việc làm cao cả tràn đầy tình yêu thương của chị có một giá trị tinh thần rất to lớn. Nó đem lại sự ấm áp len lõi vào từng góc ngách tâm hồn của con người và sẽ ngự trị ở đó suốt quãng đời còn lại của những người đã từng tiếp nhận ân tình của chị. “Trong đó có tôi”.

Tôi chợt nghĩ rằng, những tấm lòng cao cả ấy nếu còn hiện diện trên cõi đời này với những thế hệ tiếp nối thì những số phận đau khổ kia sẽ được thừa hưởng sự ấm áp của ngọn lửa tình người thêm một thời gian ngắn nữa vì trong cơn giông bão của cuộc đời, những cánh chim gầy yếu bay xa để tìm mồi không về nữa, bỏ lại sau lưng những đôi mắt ngóng trông khi hoàng hôn chìm xuống, quy luật của thời gian là như vậy, nó sẽ chở đi tất cả những hành khách đã làm xong công việc của mình về một nơi nào đó để nghỉ ngơi và sẽ quay trở lại để tiếp tục đón khách, vòng đời thì cứ lẩn quẩn như vậy, nhưng có chăng là người đời hay dở khác nhau.

Những điều tôi ghi lại đây là cảm xúc, là lòng kính trọng, là sự ngưỡng mộ hướng về chị, tôi cũng rất mong rằng đây đó trên mặt đất này, sẽ có rất nhiều vị bồ tát giống như chị để cho thế nhân giảm bớt đi phần nào sự thống khổ và sẽ làm cho cuộc đời này mãi mãi tươi đẹp như tên của một loài hoa, QUỲNH LAN.

Những lời tự sự trên đây tôi xin gửi đến tất cả những quý ân nhân, những tấm lòng nhân ái đã và đang từng ngày giúp đỡ anh em TPB chúng tôi những hình hài giờ đây không còn nguyên vẹn nữa nhưng vẫn tồn tại nhờ vào sự cao cả của những TÂM LÒNG.

XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN

HÙNG TỪ-VÀ

Nguồn: Internet E-mail by Lê Dũng, Khóa 4-71/SQTB/TĐ, ĐPQ QL-VNCH chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, April 11, 2013
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND/SĐND, QL-VNCH*